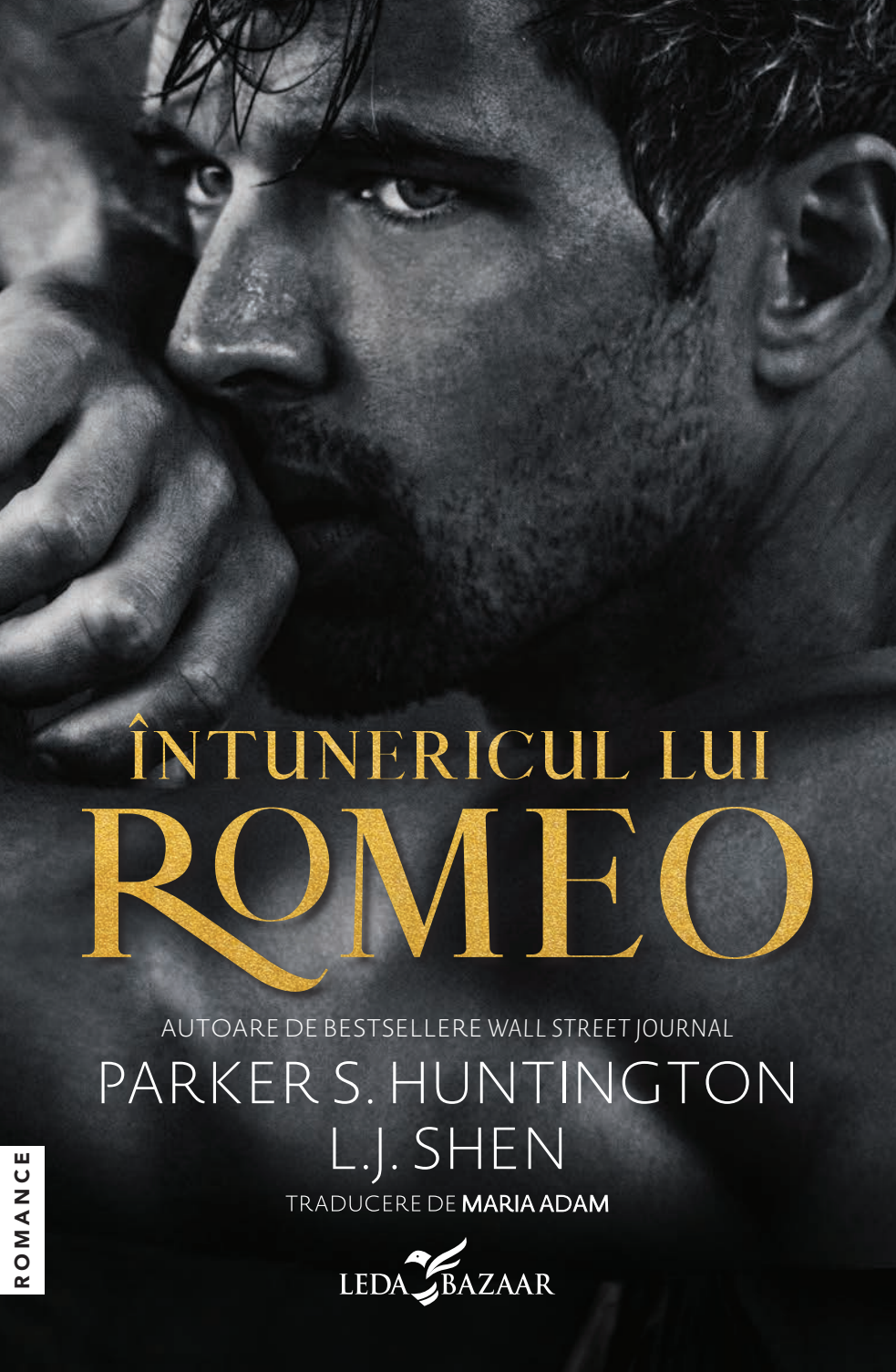

ÎNTUNERICUL LUI ROMEO

AUTOARE DE BESTSELLERE WALL STREET JOURNAL

PARKER S. HUNTINGTON

L.J. SHEN

TRADUCERE DE MARIA ADAM

ROMANCE

LEDA BAZAAR

PARKER S. HUNTINGTON
L.J. SHEN

ÎN TUNERICUL LUI
ROMEO

EDIȚIA A DOUA

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA BAZAAR

An ornate, white, hand-drawn style frame with intricate scrollwork and floral patterns. The frame is rectangular with rounded corners and a decorative top and bottom. In the background, there are faint, grayscale illustrations of classical figures, possibly angels or deities, in various poses, some holding objects like a sword or a book. The overall style is elegant and artistic.

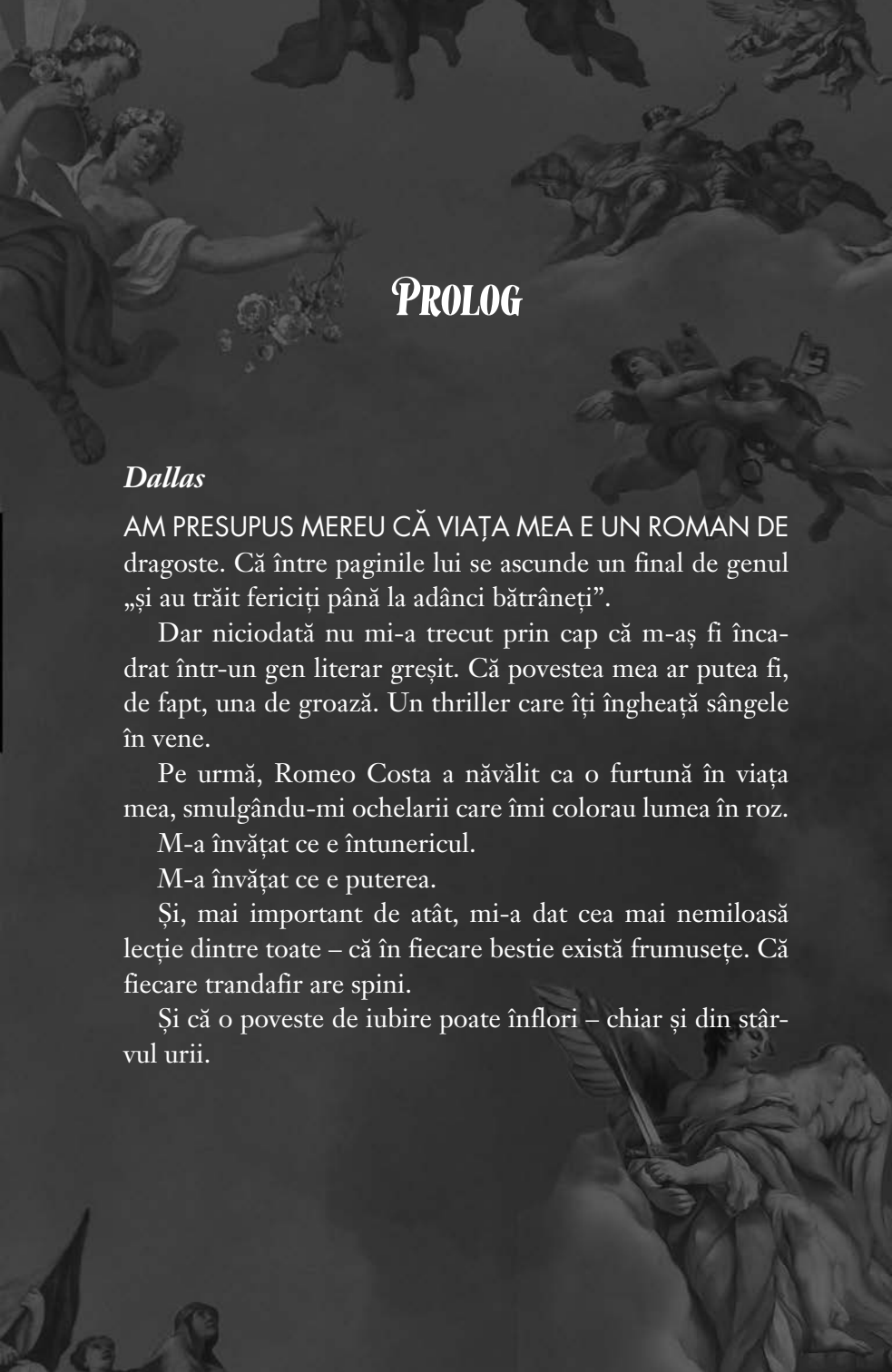
„Mi-a fost de-ajuns o sărutare
ca să mor.”

William Shakespeare,
Romeo și Julieta

Unii Romeo merită să moară.

PROLOG

Dallas

AM PRESUPUS MEREU CĂ VIAȚA MEA E UN ROMAN DE dragoste. Că între paginile lui se ascunde un final de genul „și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”.

Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că m-aș fi încadrat într-un gen literar greșit. Că povestea mea ar putea fi, de fapt, una de groază. Un thriller care îți îngheață sângele în vene.

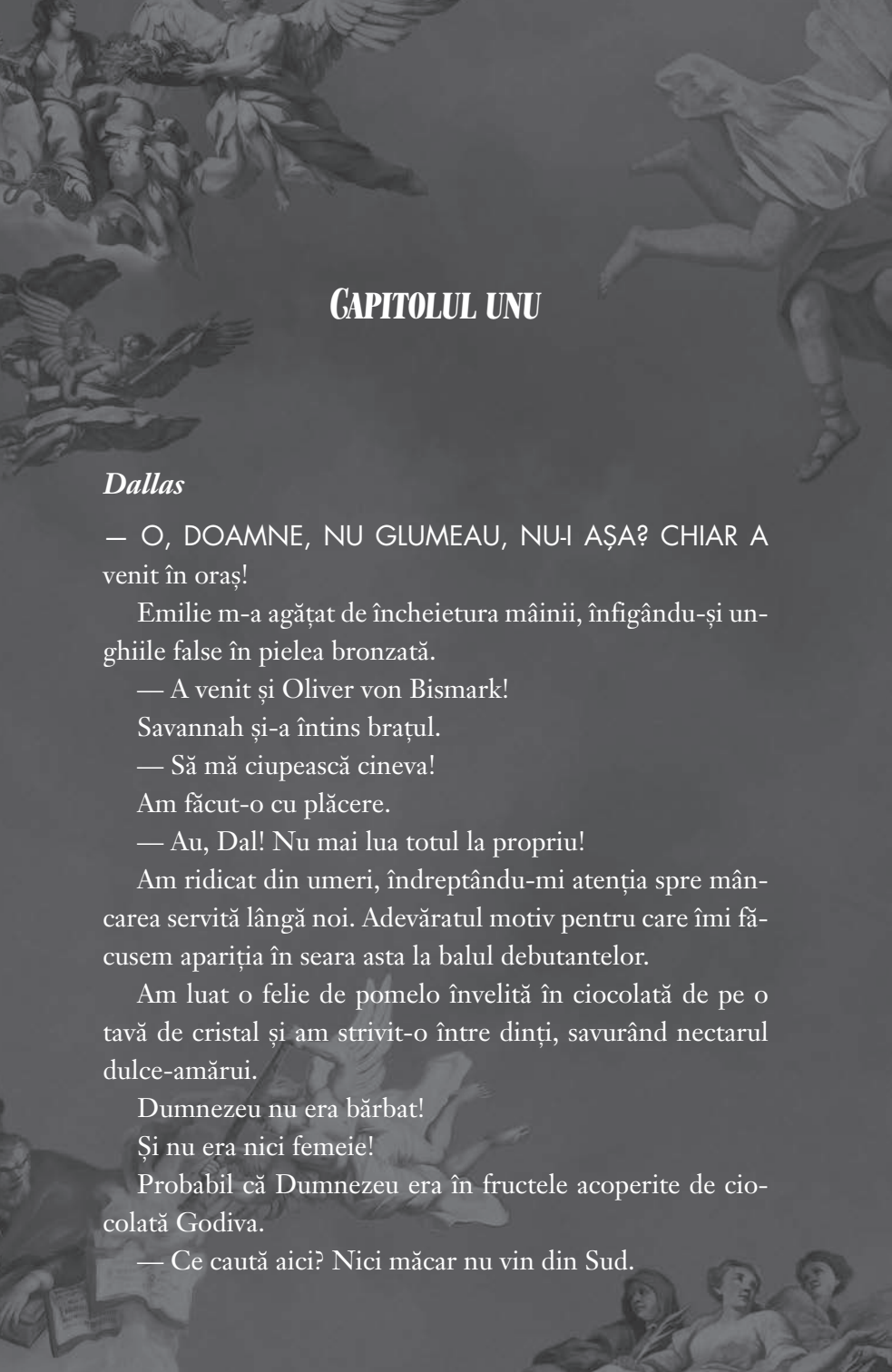
Pe urmă, Romeo Costa a năvălit ca o furtună în viața mea, smulgându-mi ochelarii care îmi colorau lumea în roz.

M-a învățat ce e întunericul.

M-a învățat ce e puterea.

Și, mai important de atât, mi-a dat cea mai nemiloasă lecție dintre toate – că în fiecare bestie există frumusețe. Că fiecare trandafir are spini.

Și că o poveste de iubire poate înflori – chiar și din stâr-vul urii.

CAPITOLUL UNU

Dallas

— O, DOAMNE, NU GLUMEAU, NU-I AȘA? CHIAR A venit în oraș!

Emilie m-a agățat de încheietura mâinii, înfigându-și unghiile false în pielea bronzată.

— A venit și Oliver von Bismark!

Savannah și-a întins brațul.

— Să mă ciupească cineva!

Am făcut-o cu plăcere.

— Au, Dal! Nu mai lua totul la propriu!

Am ridicat din umeri, îndreptându-mi atenția spre mâncarea servită lângă noi. Adevăratul motiv pentru care îmi făcusem apariția în seara asta la balul debutantelor.

Am luat o felie de pomelo învelită în ciocolată de pe o tavă de cristal și am strivit-o între dinți, savurând nectarul dulce-amăru.

Dumnezeu nu era bărbat!

Și nu era nici femeie!

Probabil că Dumnezeu era în fructele acoperite de ciocolată Godiva.

— Ce caută aici? Nici măcar nu vin din Sud.

Emilie a furat programul balului din mâna lui Sav ca să-și facă vânt.

— Și în mod sigur n-au venit ca să cunoască femeii. Amândoi sunt burlaci convinși. Nu a părăsit Costa o prințesă suedeză adevărată chiar vara trecută?

— Spre deosebire de o suedeză doar pe jumătate prințesă? m-am întrebat cu glas tare.

— *Dal!*

Unde erau tartele portugheze cu cremă? Mi se promisese tartele portugheze cu cremă!

— Ai spus că vor fi *pastéis de nata*.

Am luat un premiu de consolare – *melopita* – și l-am fluturat prin fața lui Emilie.

— Așa îmi trebuie dacă am avut încredere în tine din nou.

Ochii ei de uliu m-au surprins când strecuram două goșii poloneze în geantă.

— Dal, nu poți să le ascunzi în poșeta Chanel! O să strici pielea de vițel.

Sav a vârat disperată mâna în poșeta-plic și a scos un ruj.

— Am auzit că von Bismark e în oraș să cumpere Le Fleur.

Tăticul Jennei era proprietar la Le Fleur. Compania confecționa cearșafuri de percal pentru hotelurile de cinci stele. În clasa a opta, eu și Emilie fugiserăm de acasă și dormiserăm la ei în showroom timp de o săptămână până ne găsiseră părinții.

— La ce îi trebuie Le Fleur?

Am luat apoi o prăjitură *kanafeh*, stând în continuare cu spatele la creaturile mitologice din cauza cărora prietenele mele își pierduseră mințile. Judecând după șoșotelile aprinse din jur, nu erau singurele.

Emilie a luat rujul Bond Nr. 9 de la Savannah și și-a aplicat un strat gros pe buze.

— Se ocupă cu hotelurile și industria ospitalității. Are o franciză mică numită The Grand Regent. Poate ai auzit de ea.

The Grand Regent începuse ca un resort exclusivist, numai pe bază de invitații, înainte de a se transforma și a avea mai multe filiale decât Hilton. Așadar, îmi dădusem seama că Înfumuratul von Dichiseală nu ducea lipsă de bani. De fapt, averea obscenă transmisă de-a lungul generațiilor era biletul secret de intrare la evenimentul din această seară.

Al 303-lea Bal Regal al Debutantelor din Chapel Falls era o expoziție canină foarte lăudată care atrăgea toți miliardarii și multimilionarii din stat. Tații își plimbau fiicele învățate să danseze cotilionul prin sala de la Astor Opera House, sperând să se descurce suficient de bine, încât să fie curtate de bărbați din aceeași categorie de venit.

Eu, una, nu venisem aici să-mi găsesc soț. Înainte de a mă naște, tati mă promisese deja cuiva, lucru de care îmi reamintea inelul cu diamant de pe inelar. Mi se păruse întotdeauna o problemă de rezolvat în viitor – până ce descoperisem anunțul oficial din paginile de știri mondene în urmă cu două zile.

— Am auzit că Romeo e hotărât să devină director executiv la compania tatălui său.

Doamne, Sav turuia și acum despre el! Aveau de gând să-i creeze o pagină pe Wikipedia?

— E deja miliardar!

— Nu doar miliardar. Ci megamiliardar!

Emilie își tot făcea de lucru cu diamantul marquise de pe brățara Broderie, semnul care o dădea de gol.

— Și nu e genul care să spargă banii pe iahturi, closete de aur sau pe proiectele personale preferate.

Sav a aruncat o privire disperată spre ei în oglinda pudrierii.

— Crezi că ne poate face cineva cunoștință?

Sprâncenele lui Emilie s-au împreunat.

— Nimeni de aici nu-i cunoaște. Dal? Dallas? Tu ascuți măcar conversația asta? Vorbim de chestii grave!

Singura situație gravă pe care o observasem era că lipseau și fursecurile. Fără tragere de inimă, am întors ochii spre cei doi bărbați care treceau prin mulțimea compactă de mătase vapoasă și coafuri țepene.

Aveau amândoi cel puțin 1,90 metri. O înălțime amețitoare, care îi făcea să pară niște uriași încercând să se strecoare în casele de păpuși. Pe de altă parte, nu aveau nimic convențional. Asemănările dintre ei se terminau la capitolul înălțime. În rest, erau la doi poli opuși. Unul era mătase, celălalt, piele.

Dacă era să ghicesc, aș fi zis că von Bismark era clona păpușii Ken. Cu părul de un blond-murdar și cu maxilarul pătrat și împodobit cu niște fire neîngrijite de păr în barbă, semăna cu ceea ce doar un desenator de la Walt Disney ar fi putut să schițeze. Prințul european perfect, de la ochii albaștri scandalosi la profilul roman.

Mătase!

Celălalt era un sălbatic cizelat. O amenințare decantată într-un costum Kiton. Părul lui brunet avea o tunsoare elegantă și era aranjat în așa fel încât să se supună.

Totul la el părea orânduit cu grijă. Creat anume ca să introducă doze letale în organismul unei femei. Pomeți ascuțiți, sprâncene groase, gene pentru care aș risca pușcăria și cei mai reci ochi cenușii pe care îi văzusem până atunci. De fapt, ochii lui erau atât de deschiși la culoare și de înghețați, încât am decis că nu se potriveau deloc cu trăsăturile italienești bronzate.

Piele.

— Romeo Costa.

Vocea lui Savannah a căpătat o nuanță de jind când bărbatul a trecut chiar pe lângă noi, către masa rezervată pentru VIP-uri.

— L-aș lăsa să mă distrugă la fel de impresionant și desăvârșit cum a distrus Elon Musk Twitterul.

— O, l-aș lăsa să-mi facă lucruri scandaloase! a spus Emilie, jucându-se cu diamantul albastru de la gât. Adică, nu știu exact ce fel de lucruri, dar tot aș fi gata să le fac, știi?

Asta era o problemă – să fii o fată sudistă care mergea la biserică, citea Biblia și era virgină în secolul al XXI-lea. Chapel Falls era renumit pentru două lucruri: 1) Locuitorii săi putred de bogați, majoritatea proprietarii unui conglomerat de elită din Georgia. Și 2) faptul că aceștia erau conservatori extrem de demodați care-și încuiau fetele în casă.

Aici, lucrurile funcționau altfel. Practic, niciuna dintre noi nu mergea mai departe decât niște sărutări nepricepute înainte de căsătorie, deși toate aveam în jur de 21 de ani.

Cu toate că prietenele mele manierate aruncau priviri pe furiș, eu nu aveam o problemă să mă holbez. În timp ce o plasatoare agitată îi conducea la masa lor, cei doi bărbați analizau împrejurimile. Romeo Costa, cu detașarea nemulțumită a unui bărbat care trebuia să se ospăteze la cină cu resturile aruncate pe alea din spate; și von Bismarck, cu un aer jucăuș, amuzat și cinic.

— Ce faci, Dal? Se vede că te holbezi!

Savannah era cât pe ce să leșine. Ei nici nu se uitau spre noi.

— Și ce dacă? am zis, apoi am căscat și am luat un pahar de șampanie de pe o tavă care trecea prin apropiere.

În timp ce Sav și Emilie continuau să se extazieze, am plecat, trecând pe lângă mesele de banchet pline cu dulciuri importate, șampanie și pungi de cadouri. Am făcut ture prin sală, am salutat cunoscuți și membri îndepărtați ai familiei, numai ca să am acces la tăvile cu mâncare din capătul opus al încăperii. Eram atentă și la sora mea, Franklin.

Frankie era pe undeva, pe acolo, probabil dând foc perucii cuiva sau pierzând averea familiei la cărți.

Dacă eu eram cea leneșă, lipsită de ambiție și cu prea mult timp liber, ea era demonul din casa Townsend.

Nu știam de ce o adusese tati aici. Abia împlinise nouăsprezece ani și avea chef să cunoască bărbați mai puțin decât aveam eu să mestec ace nesterilizate ca să-mi câștig pâinea.

Plimbându-mă în pantofii mei Louboutin în ediție limitată – catifea neagră și tocuri de 12 centimetri ascuțite ca un ac, acoperite de perle și cristale Swarovski –, am împărțit zâmbete și bezele tuturor celor care mi-au apărut în cale până am dat din greșală peste cineva.

— Dal!

Frankie m-a prins în brațe de parcă nu mă văzuse în urmă cu patruzeci de minute, când mă pusese să jur că nu spun nimic după ce o prinsesem strecurându-și în sutienul cu burete sticlute de tequila Clase Azul. Marginile de plastic ale recipientelor mi s-au înfipt în sâni când ne-am îmbrățișat.

— Te distrezi? am întrebat-o și am ajutat-o să se îndrepte înaintea să se răstoarne ca o capră. Ai nevoie de puțină apă? Niște Advil? O intervenție divină?

Frankie mirosea a transpirație. Și a apă de colonie ieftină. Și a iarbă.

Doamne, ajută-l pe tati!

— Sunt bine! a fluturat din mână, uitându-se în jur. Ai văzut că e un duce din Maryland pe aici?

— Nu cred că există monarhie în Statele Unite, surioară!

Doar pentru că numele de familie al lui von Bismarck suna inventat, asta nu însemna că e vreo față regală.

— Și prietenul lui superbogat? a continuat ea, ignorându-mă. E traficant de arme, deci e distractiv.

Doar în universul ei putea un traficant de arme să fie încântător.

— Da, Sav și Emilie erau atât de încântate, încât erau gata să se lupte cu o pumă ca să ajungă în preajma lor. Ai făcut cunoștință cu ei?

— Nu chiar.

Frankie a strâmbat din nas, uitându-se încă la sala de bal, probabil după cel care o făcuse să miroasă ca un copil nedorit pe bancheta din spate a mașinii unui traficant de droguri.

— Cred că cel care i-a invitat a vrut să facă impresie, pentru că pe masa lor sunt niște fursecuri făcute special de cofetarul preferat al răposatei regine. Aduse cu avionul direct din Surrey, a adăugat, zâmbindu-mi strâmb. Am furat unul când nu se uita nimeni.

Mi s-a strâns inima. Îmi iubeam enorm sora, însă în clipa aceea îmi venea să o *omor*!

— Și n-ai furat unul și pentru mine? aproape am țipat. Știi că n-am gustat niciodată un fursec britanic autentic. Ce-i cu tine?

— O, mai sunt destule acolo!

Frankie și-a înfipt degetele în coafura rigidă, masându-și scalpul.

— Și oamenii stau la rând să discute cu dobitocii ăștia de parcă ar fi din familia Windsor. Du-te acolo, prezintă-te și ia un fursec! E un munte întreg acolo!

— Un munte de fursecuri sau de oameni?

— Ambele.

M-am întins să văd peste capul ei. Avea dreptate! Un șir de invitați aștepta să le sărute inelul celor doi. Pentru că eram în stare să mă înjosesc pentru ceva delicios, m-am alăturat grupului de oameni care înconjurau masa lui Costa și a lui von Bismarck.

— ...*plan de impozitare dezastruos care ar crea un haos economic...*

— ...*cu siguranță, domnule Costa, trebuie să existe o supapă pentru toate cheltuielile astea? Nu putem continua să finanțăm războaiele astea...*

— ...*e adevărat ce se spune despre lipsa armelor tehnologice? Am tot vrut să întreb...*

În timp ce bărbații din Chapel Falls trăncăneau cât să-i bage pe cei doi în comă și femeile se aplecau să-și arate decolteul, m-am strecurat prin mulțime cu ochii la trofeu – o tavă cu trei niveluri, plină de prăjituri care-ți lăsau gura apă. Mai întâi, am pus cu nonșalanță mâna pe masă. *Nu e nimic de văzut pe aici.* Pe urmă, m-am apropiat de dulciurile britanice – piesa centrală.

Am întins degetele peste un pătrățel când o voce tăioasă s-a întors spre mine.

— Tu cine ești?

Venea dinspre Piele. Sau, mai bine zis, dinspre Romeo Costa. Stătea sprijinit de spătarul scaunului, uitându-se la mine la fel de prietenos ca un crocodil. Știați că specia asta consideră că oamenii fac parte din dieta lor obișnuită?

Am îndoit genunchii într-o tentativă de reverență.

— O, îmi pare rău! Unde-mi sunt manierele?

— Nu în tava cu prăjituri, asta e sigur!

Vocea lui suna dezinteresată și seacă.

OK! Ce public dificil! Dar *chiar* încercasem să-i fur fursecurile.

— Sunt Dallas Townsend, din familia Townsend.

I-am zâmbit cu căldură, întinzându-i mâna să o sărute. El a privit-o cu dezgust, ignorând gestul. Complet disproporționat față de presupusa mea infracțiune.

— Tu ești Dallas Townsend?

O umbră de dezamăgire i-a umbrit fața de zeu. De parcă s-ar fi așteptat la cu totul altceva. De fapt, era o exagerare să se fi așteptat la orice. Nu ne învârteam în aceleași cercuri. De fapt, eram 99% sigură că bărbatul ăsta se învârtea doar în pătrate. Era genul de tip colțuros.

— În ultimii 21 de ani.

M-am uitat la prăjituri. Atât de aproape, dar atât de departe!

— Ochii mei sunt aici, a spus Costa pe un ton mușcător.

Von Bismarck a chicotit, luând cel mai mare fursec, probabil ca să-mi facă în ciudă.

— E o scumpă, Rom! O adevărată răsfățată.

Scumpă? Răsfățată? Ce voia să spună? Fără tragere de inimă, am ridicat privirea de-a lungul mesei, de la prăjituri la fața lui Romeo. Era atrăgător. Totuși, avea o privire de mort.

S-a aplecat în față.

— Ești sigură că ești Dallas Townsend?

M-am bătut cu degetul în bărbie.

— Hm, acum, că mă gândesc mai bine, aș vrea să-mi schimb răspunsul cu Hailey Bieber.

— Ar trebui să fie ceva amuzant?

— Ar trebui să fie ceva serios?

— Te prefaci că ești grea de cap.

— Tu ai început!

Toți de la masă au icnit. Romeo Costa însă părea mai degrabă indiferent decât jignit. S-a lăsat pe spate și și-a sprijinit antebrățele pe cotierele scaunului. Postura lui – și costumele

Kiton perfect croit – îi dădeau aura unui rege sarcastic cu înclinație spre război.

— Dallas Maryanne Townsend!

Barbara Alwyn-Joy a dat fuga să intervină. Mama lui Emilie era supraveghetoarea evenimentului. La fel ca toți ceilalți, își lua rolul mult prea în serios.

— Ar trebui să-l chem pe tatăl tău să te conducă afară din sală chiar în clipa asta pentru că vorbești în felul acesta cu domnul Costa. Nu așa ne purtăm în Chapel Falls!

În Chapel Falls oamenii ar fi în stare să ardă pe rug orice femeie cu părul roșcat.

Am plecat capul ostentativ, desenând pe podeaua de marmură conturul fursecului cu degetul de la picior.

— Îmi pare rău, doamnă!

Nu-mi părea. Romeo Costa era un nesimțit. Avea noroc că aveam public în jur, altfel i-aș fi arătat varianta mea nefiltrată. M-am întors, gata să mă retrag înainte să mai stârnesc și alte necazuri și să-mi anuleze tati cardul nelimitat.

Dar Costa a simțit nevoia să vorbească iar:

— Domnișoară Townsend?

E Bieber pentru tine.

— Da?

— Se impun niște scuze.

Întorcându-mă pe călcâie, i-am aruncat cea mai furioasă căutătură de care eram în stare.

— Ești drogat dacă îți imaginezi că o să-ți cer...

— Voiam să spun că *eu* ar trebui să-ți prezint scuze.

S-a ridicat, încheindu-și nasturii de la sacou.

Ah! *Ab!* Zeci de ochi se uitau de la unul la altul. Nu eram sigură ce se întâmpla, dar m-am gândit că șansele să pun mâna pe fursecul ăla tocmai crescuseră de zece ori. De asemenea, aveam mare nevoie să preiau din talentul lui de a fi

controlat și încrezător la perfecție, chiar și când își cerea scuze. Întotdeauna mă simțisem neajutorată cerându-mi scuze. Costa însă trata scuzele ca pe o unealtă ca să se catapulteze în vârful ierarhiei umane. Părea deja o cu totul altă specie față de semenii lui.

Mi-am încrucișat brațele la piept și, ca de obicei, am ignorat tot ce m-au învățat cursurile de etichetă.

— Da! Aș fi dispusă să primesc scuze.

Nici măcar nu a schițat vreun zâmbet. Nici măcar nu s-a uitat la mine. Mai degrabă, s-a uitat *prin* mine.

— Îți cer scuze că m-am îndoit de identitatea ta! Nefiind informat, credeam că vei fi... altfel.

În mod normal, aș fi întrebat cine și ce îi spusese, dar trebuia să limitez pagubele și să fug înainte să dau iar de belea din cauza faptului că am gura mare. Există un motiv pentru care ronțăiam ceva în 80% din timp. În plus, nu mă puteam uita direct la el fără să am senzația că mi se transformau picioarele în budincă. Nu-mi plăcea că mă simțeam amețită din cauza lui. Sau că mi se înfierbânta pielea în locurile asupra cărora se opreau ochii lui.

— Hm, sigur! E în regulă! Li se întâmplă chiar și celor mai buni dintre noi. O seară plăcută!

Pe urmă, m-am întors direct la masa mea.

Din fericire, tati a avut o dispoziție plăcută de-a lungul cinei, discutând cu prietenii lui despre afaceri. Probabil că Barbara nu și-a dus la bun sfârșit amenințarea de a mă turna, pentru că puțin după ce am savurat al patrulea antreu tati mi-a permis să dansez.

Și asta am și făcut. Mai întâi, cu David de la biserică. Pe urmă, cu James de la liceu. Și, în cele din urmă, cu Harold de la o stradă distanță. M-au învățat și m-au lăsat în jos până la câțiva centimetri de podeaua de marmură, ba chiar m-au lăsat

să conduc la câteva valsuri. În linii mari, aproape mi-a revenit încrederea că seara era un succes. Până când Harold a înclinat capul la finalul melodiei și am pornit spre locul meu. Pentru că, atunci când m-am întors, Romeo Costa era din nou acolo. Ca un demon invocat din iad. La cinci centimetri de fața mea.

Sfântă Fecioară Maria, de ce e păcatul atât de ispititor?

— Domnule Costa!

Mi-am dus mâna la clavicula goală.

— Iartă-mă, sunt puțin amețită și epuizată! Nu cred că pot să dan...

— Conduc eu!

M-a luat în brațe până mi s-au ridicat picioarele de pe podea și a început să valseze fără ca eu să particip.

Bună, semnal de alarmă de mărimea Texasului!

— Te rog să mă lași jos, i-am cerut printre buzele strânse.

M-a strâns mai tare de talie, iar conturul mușchilor lui m-a învăluit.

— Te rog să lași teatrul de mare doamnă! Am văzut-o pe Olivia Wilde jucând mai convingător decât tine.

Au! Îmi aminteam prea bine cum voisem să-mi spăl ochii cu clor după ce văzusem *Efectul Lazarus*.

— Mersi!

Mi-am relaxat mușchii, ca să-l forțez să-mi susțină toată greutatea sau să mă lase să cad pe marmură.

— E de-a dreptul epuizant să fii o membră respectabilă a societății.

— Ai venit la masa mea pentru prăjituri, nu-i așa?

Poate orice altă fată ar fi mințit de-ar fi înghețat apele. Mie însă îmi surâdea ideea să știe că nu el era atracția principală pentru mine.

— Da!

— Au fost grozave!

M-am uitat la masă peste umărul lui.

— Au mai rămas câteva.

— Ești foarte atentă, domnișoară Townsend!

M-a învârtit cu talentul înfricoșător al unui participant la concursuri de dans. Nu eram sigură dacă mi-era greață pentru că se mișca prea repede sau pentru că eram în brațele lui.

— Bănuiesc că nu te-ar interesa și un pahar de șampanie pe lângă fursecuri, nu-i așa? Eu și Oliver tocmai am făcut rost de o sticlă de Cristal Brut Millénium Cuvée.

Sticla aceea de șampanie costa 1 300 de dolari. *Normal* că mă interesa. Am încercat să vorbesc pe tonul lui lipsit de entuziasm:

— De fapt, cred că un pahar s-ar potrivi perfect cu fursecurile.

Și-a păstrat expresia impasibilă și rigidă. Doamne, ce trebuia să faci ca să-i smulgi un zâmbet?

Eram vag conștientă de faptul că oamenii se uitau la noi. Mi-am dat seama că domnul Costa nu dansase cu nimeni în afară de mine. Asta mă neliniștea. Savannah și Emilie spusese că nu venise aici să-și găsească perechea, dar tot ele spuneau când eram la grădiniță că vacile roșcate fac lapte cu ciocolată. În mod clar, nu erau o sursă sigură de informații.

Mi-am dres glasul.

— Ar trebui să știi un lucru.

S-a uitat la mine cu ochii ăia care îmi aminteau de o iarnă englezească, iar expresia lui mi-a spus că era imposibil ca eu să știu ceva ce nu știa și el.

— Sunt logodită, așa că dacă vrei să mă cunoști mai bine...

— N-am nici cea mai mică intenție să te cunosc.

În timp ce vorbea, i-am remarcat pentru prima dată buza de gumă strivită între incisivi. De mentă, din câte am simțit.

— Slavă Domnului!

M-am relaxat în ritmul valsului.

— Nu-mi place să refuz oamenii. E o frică a mea, știi?

Nu-mi plăcea ideea de a mă mărita cu Madison Licht, dar nici nu-mi dispăcea. Îl știam de-o viață. Singurul copil al colegului de cameră din facultate al tatei, venea în timpul vacanțelor și la câte un dineu. Totul la el era ideal. Ideal de atrăgător. Ideal de bogat. Ideal de manierat. Însă îmi tolera stilul excentric. De asemenea, cei opt ani în plus față de mine îi dădeau o mină de bărbat de lume, trecut prin viață. Ieșiserăm la două întâlniri, la care îmi spusese clar că avea să mă lase să trăiesc așa cum îmi place. O raritate printre cuplurile aranjate din Chapel Falls.

Romeo Costa se uita la mine de parcă eram un rahat în flăcări lăsat pe pragul ușii ca să calce în el.

— Și când e nunta?

Vocea lui era o batjocură împachetată frumos în catifea.

— N-am idee. Probabil după ce termin facultatea.

— Ce studiezi?

— Literatură engleză la Emory.

— Și când termini?

— Oricând voi înceta să mai pic semestrele.

Un zâmbet amar i-a apărut pe buze, de parcă și-ar fi dat seama că ar fi trebuit să se amuze.

— Și îți place?

— Nu!

— Dar *ce* îți place în afară de prăjituri?

Parcă mi-ar fi cântat în strună ca să nu plec.

Nu-mi dădeam seama de ce. Nu părea că îi face prea mare plăcere compania mea. Cu toate astea, m-am gândit bine, pentru că nu era nevoie să mă concentrez la pași. Muncea el pentru amândoi.

— Cărțile. Ploaia. Bibliotecile. Să conduc singură noaptea cu playlistul preferat pe fundal. Să călătoresc – mai ales pentru mâncare. Dar și chestiile istorice sunt drăguțe.

În Chapel Falls, eram cunoscută drept fata care își petrecea zilele transformând banii tatei în poșete de lux, frecven-tând restaurantele elegante și căutând toate romanele bune din Bible Belt. Era lucru știut că nu aveam ambiții de seamă.

Dar bârfele nu spuneau tot adevărul. Aveam o dorință secretă. Una clandestină care, din păcate, necesita un bărbat să se îndeplinească. Mai mult decât orice, îmi doream să fiu mamă.

Părea foarte simplu. Foarte ușor de obținut. Și totuși, erau pași importanți de făcut pentru acest scop și nu reușisem să fac nici măcar unul în plictisitorul Chapel Falls.

— Ești foarte sinceră.

Nu a spus-o de parcă ar fi fost un lucru bun.

— Și tu, foarte curios.

L-am lăsat să mă încline, chiar și când asta ne-a apropiat.

— Ție ce îți place? l-am întrebat după o secundă, pentru că așa era politicos.

— Puține lucruri.

M-a învățat rapid în cerc, direct pe lângă Savannah, care căsca gura.

— Banii. Puterea. Războiul.

— Războiul? am întrebat, înecându-mă.

— Războiul, a confirmat. E o afacere profitabilă. Și sigură. Întotdeauna e război undeva în lume sau sunt țări care se pregătesc de asta. E extraordinar!

— Poate pentru politicieni. Nu pentru cei care suferă. Pentru copiii care fac în pat de frică. Pentru victime, pentru familii, pentru cei chinuiți de durere...

— Întotdeauna ești atât de critică sau ai păstrat pentru mine discursul ăsta de concurs de frumusețe?

După ce grosolănia lui m-a lăsat mută, am răspuns:

— Numai pentru tine. Sper că te simți special.

El a plescăit din gumă. Ce elegant! *Aiurea!*

— Vino în grădina de trandafiri peste zece minute!

Toată lumea știa ce se întâmplă în grădina de trandafiri.

Am strâns din buze. El nu fusese prezent în ultimele cinci minute?

— Ți-am spus că sunt logodită.

— Încă nu ești măritată.

M-a lăsat în jos din nou, în timp ce corecta sensul propoziției. Lăudărosul!

— E ultima ta aventură înainte să te cununi. Momentul tău de slăbiciune până va fi prea târziu să încerci ceva nou.

— Dar... nu-mi place de tine!

— Nu trebuie să-ți placă de mine ca să mă lași să te fac să te simți bine.

Cu capul pe spate, l-am privit încruntată în timp ce pupilele mi se măreau nebunește în orbite.

— Ce-mi oferi, mai exact?

— O evadare din evenimentul ăsta sforăitor.

Încă o piruetă. Încă un fior. Sau poate era din cauza conversației. A vorbit pe o voce joasă și monotonă:

— Discreție totală garantată. Zece minute. Eu aduc fursurile și șampania. Tu trebuie să te aduci doar pe tine. De fapt...

S-a oprit, măsurându-mă din priviri.

— Nu m-ar deranja dacă ți-ai lăsa personalitatea la masă.

Pe urmă, s-a desprins de mine în mijlocul dansului și m-a pus jos. Mi se învârtea capul în timp ce mă uitam la el cum se îndepărtează țațoș. N-am înțeles ce se întâmplase. Îmi oferise o combinație? Părea dezgustat de conversația noastră. Sau poate asta era setarea lui din fabrică.

Glacial, reținut și nonșalant.

O parte din mine spunea că trebuia să accept ce-mi oferise. Nu să merg până la capăt, bineînțeles. Voiam să-mi păstrez virginitatea. Dar câteva pipăieli pe întuneric nu stricau. Nu era ca și cum Madison stătea acasă, lucrând la albumul cu amintiri al cuplului nostru.

Știam sigur că ieșea peste tot în DC și că avea aventuri trecătoare cu modele și personalități mondene. Prietena mea, Hayleigh, locuia vizavi de el și îmi povestea despre femeile care veneau și plecau din apartamentul lui.

La o adică, nu eram cu adevărat împreună. Vorbeam la telefon o dată pe lună „ca să ne cunoaștem mai bine”, conform rugăminții părinților noștri, dar asta era tot.

Un bărbat ca Romeo Costa era un eveniment care avea loc o dată în viață. *Era indicat* să profit de asta. De el. Și poate că mă putea învăța câteva trucuri. Ceva cu care să-l impresionez pe Madison.

În afară de... fursecuri.

De îndată ce tati s-a întors să stea de vorbă cu domnul Goldberg, am șters-o la baie. Am strâns cu putere marginea chiuvelei de calcar presărat cu aur, clipind la oglindă.

Sunt doar câteva sărutări.

Am mai făcut asta cu destui băieți.

Era atât de nou, de matur, de sofisticat, încât nici nu-mi păsa că era de-a dreptul răutăcios. Să fim serioși – nici domnul Darcy nu te făcea să leșini decât în ultimele douăzeci de procente din carte.

— Nu o să se întâmple nimic rău, mi-am asigurat imaginea din oglindă. Nimic!

În spatele meu, cineva a tras apa la toaletă. Emilie a ieșit din cabină și s-a încruntat în timp ce se spăla pe mâini lângă mine.

— Ai fumat același lucru pe care ospătarul i l-a dat surorii tale?

A dus dosul palmei săpunite la fruntea mea.

— Vorbești singură.

M-am ferit de atingerea ei.

— Hei, Em, l-ai cunoscut pe Romeo Costa?

S-a bosumflat.

— El și von Bismarck sunt atracțiile principale. Înconjurați mereu de turme de oameni. N-am putut nici măcar să-i fac o poză. Te-am văzut dansând cu el. Norocoaso! Aș ucide pentru asemenea oportunitate.

Mi-a scăpat un râs gătit, neglijent.

— Unde te duci? a strigat după mine.

Să fac o nebunie.

BASMUL MEU S-A TRANSFORMAT ÎNTR-O POVESTE
MORALIZATOARE. SCRISĂ CU SMOALĂ ȘI PECETLUITĂ
CU LACRIMI.

*Ar fi trebuit să fie un sărut nevinovat la un extravagant
bal al debutantelor. Un moment tainic petrecut
în compania unui necunoscut fermecător.*

*Doar că, spre deosebire de personajul literar al cărui nume
îl poartă, Romeo al meu nu este mânat de dragoste. Ci de răzbunare.*

*Pentru el, sunt doar o piesă de șah. Un instrument.
Logodnica rivalului său.*

*Pentru mine, Romeo este un tip care merită o doză de otrăvă.
Un prinț întunecat cu care refuz să mă căsătoresc.*

El crede că o să îmi accept soarta. Ei bine, eu plănuiesc să mi-o rescriu.

*Iar în povestea mea, Julieta nu moare.
Dar Romeo? Ei bine, Romeo piere.*

„Decadent. Plin de pasiune. Inteligent!”
AVA HARRISON

„O capodoperă care te scoate din minți!”
SONALI, ETERNAL EMBERS BOOK BOX

UNII ROMEO MERITĂ SĂ MOARĂ...